

Od nemoci ke kosmetice: Tělesné sebepojetí žen v kontextu estetické chirurgie

Přílohy

Příloha č.1

Struktura rozhovorů

- 1) Typ operace – jakou operaci přesně podstoupila, kde na ní byla, jak dlouho to trvalo (slouží k rozmluvení)
- 2) Doporučení – jak na danou kliniku přišla? proč se rozhodla zrovna pro ni?
- 3) Spokojenost – je ze zákrokem spokojena? Splnilo to její očekávání? Kdyby ho měla podstoupit znova, udělala by to?
- 4) Ideál krásy/ideální postava – Co pro ni tyto pojmy znamenají? Jakou má o nich představu? Jak by popsala ideální postavu ženského těla?
- 5) Vztah k tělu – jaký měla vztah ke svému tělu před zákrokem? Jaký ho má po něm?
- 6) Okolí – kdo nějakým způsobem figuroval při jejím rozhodnutí ohledně podstoupení daného zákroku? Kdo ji podporoval, kdo stál naopak proti jejímu rozhodnutí?

Příloha č.2

Kódy a jeden okódovaný rozhovor

Zárok – typ, spokojenost s výsledkem, podstoupení jako spouštěč pro další zákroky

Ideál krásy – nastavená norma, individuálnost

Tělesné sebepojetí – nespokojenost, spokojenost, mateřství, dlouhodobý komplex, touha po zlepšení, proces stárnutí

Přirozenost vs. umělost

Gender – mužský pohled na ženskou krásu, ženský pohled na ženskou krásu,

Okolní vlivy – vliv médií/sociálních sítí, lidský faktor

Blízké okolí (podpora, partner, rodina, přátelé)

Motivy – okolí (interpersonální), vnitřní motivace (intapsychické)

Rozhovor – přezdívkou Karolína

T: Seš s tím teda v pohodě, že se to bude nahrávat?

R: Ano. Souhlasím s tím, že mě budeš nahrávat.

T: Tak kdybychom teda začaly s tím, že ty mi jakoby nějak povíš o té své vlastní zkušenosti s nějakým estetickým zákrokem, kterej si podstoupila?... (všímám si, že informantka je nervózní a neví moc, co odpovídat) nebo jestli se mám ptát nějak konkrétně, jestli to pro tebe bude lepší?

R: Můžeš se zeptat jako konkrétně poprvé... jako co tě třeba nejvíc zajímá a já ti do toho můžu jako nějak naskočit... nebo s tím jestli chceš vědět proč jsem třeba do toho šla nebo za jakým jako účelem?

T: Jo, tak jako samozřejmě mě zajímá nejvíc, proč si do toho šla, ale tak k tomu se můžeme dostat klidně postupně. Když mi třeba teď jenom řekneš, na čem si byla přesně, na jakým zákroku?

R: Byla jsem na **rinoplastice**, což je vlastně **estetickéj zákrok úpravy nosu**... ale nemusí to být jenom esteticky, hodně lidí tam jde protože mají třeba špatnou nosní přepážku a nemůžou prostě v klidu a plynule dýchat takže... (nervózní, trochu se jí klepe hlas) je to.. dělá se otevřená i zavřená rinoplastika a teďkom ti vůbec neřeknou jakou jsem podstoupila, protože si to nepamatuju (směje se).

T: To je v pohodě, to není podstatný.

R: Byla jsem tam 01-07-2022 takže jsem teďkon ani ne rok po operaci, 3 čtvrtě roku po vlastně a byla jsem u pana doktora Křivosudského, který ordinuje nebo operuje jak v Praze tak na Slovensku a je to Slovák, a vybrala jsem si toho doktora protože na něj byly dobré recenze a tady ty věcičky a protože jakoby splňoval moje nějaký kritéria. A já jsem vlastně na operaci chtěla jít už mnohem dřív než jsem na ní šla. **Já jsem byla už u jiného pana doktora když mi bylo 15. Jsem byla jako na konzultaci a to, že bych jako chtěla jít, ale pak jsem strašně jakoby vysrabila a bála jsem se co o tom řekne okolí, že jsem to zrušila a nešla jsem nakonec. Takže**

jsem se pak rozhodla vlastně až 6 let nato, že... je to něco co jako chci udělat a něco co mi jako pomůže s vnímáním sama sebe, nebo s tím že bych se mohla cejtít líp ve svém těle.

T: (přikyvuji) A jak si k tomu dospěla? Nebo jakoby co se změnilo od té doby, co si tam šla v těch patnácti a teďka jako, že sis to takhle rozmyslela?

R: Já jsem si to rozmyslela hlavně kvůli tomu, jako když jsem tam nešla v těch 15, tak jsem si to rozmyslela hlavně kvůli tomu že jsem se bála co na to řekne okolí, co na to řeknou spolužáci. A hrozně jsem v tu dobu byla vlastně, nemůžu říct závislá na tom co si o mně lidi myslí...ale byl pro mě ten jejich a názor strašně důležitý v té pubertě, když se člověk jako vyvíjí tak prostě, a já jsem byla člověk co prostě se všema musel bejt zadobře prostě a bála jsem se že jsem nějak vyvine nějaký negativní tlak na mě a prostě bylo to jako něco to nejhorší co se mohlo stát prostě, jsem nešla kvůli tomu co si o mě lidi budou myslet. Přitom třeba mamča byla nejvíc jako ten člověk kterej mi říkal prostě: chceš do toho jít běž, já prostě tě budu stoprocentně podporovat. A prostě sama ona byla taky na plastice nosu když byla, když ji bylo asi 30, 40, ona byla teda když byla starší, že s tím měla prostě problém. A tak..prostě jsem vysrabila no a potom asi tím že jsem dospěla, tak jsem zjistila že mi to vlastně jako má bejt úplně jedno, co si lidi myslí o mně, je to hlavně co my si myslím já o sobě, a tak abych se prostě cejtila dobře a cítila se líp a měla jako sebe sama radši. A tím to asi začalo, že jsem jako o tom znova začala přemýšlet že na to půjdu no, ale asi největší krok v tom bylo když mamča jednou přišla úplně random a říká, tady ten pan doktor chceš se podívat jaký dělá nosy? A já byla jako mámo ne! Já prostě na to nejdu. A to bylo znova když jsem o tom zase začala přemýšlet, protože jsem byla taková... proč bych na to vlastně nešla když o tom přemýšlím celej svůj život, vždycky když se vidím na fotce tak jediný co na sobě vidím jen to jak, jak já se sama sobě nelíbím s tím nosem, jak se mám prostě vyfotit nebo jak mám prostě chodit na ulici aby mě lidi neviděli jak vypadá můj nos. Takže jsem řekla vlastně proč to nezměnit? Proč to nějak jako neudělat. Asi to bylo tím že jsem dospělejší a mám na to teď jako jinej pohled na věc a už je mi vlastně jedno co si lidi o tom budou myslet, protože už jsem to chtěla udělat já sama pro sebe a dělám to pro sebe ne pro ostatní. Takže to byl asi ten největší krok.

T: A vlastně říkáš, že si na tu operaci chtěla jít už v patnácti, ale teď si i zmiňovala, že se ti vlastně to, jak vypadá tvůj nos nelíbilo už předtím. Takže vlastně, kdy si teda začala pocitovat to, že se ti to nelíbí a že by to šlo změnit operací?

R: No já když jsem byla malá tak jsem vůbec neměla jako problém s tím jak vypadám nebo že asi když je člověk malej a když je třeba v první, druhý třídě, tak to neřeší a vnímá na sobě,

vnímá jakoby hlavně ty okolní děti za co se mu třeba smějou, nebo co ho jako... a já jsem to začínala já vnímat tohleto když jsem byla jako malá a začala jsem být šikanovaná za svůj vzhled, a za to že se mi děti začaly smát že jsem jako čarodějnice, že mám nos jako čarodějnice, začaly se mi jako vysmívat. A v tu dobu prostě v té pubertě mě nejdřív začal růst nos, až pak ostatní části těla, takže jednu dobu jsem fakt měla obrovské frňák a samozřejmě ti děti se prostě smějou. A v tu dobu jsem si začala uvědomovat že mám asi jako velký nos a že je to asi něco špatně když se mi za to ostatní jakoby děti smějou a začalo mi to, začalo to bejt něco...začala jsem se jako strašně stydět, a pak když jsem přišla do toho většího stádia puberty, tak už samozřejmě my jako dorostlí ostatní jako orgány, dorostla mi hlava (směje se) a už to nebylo tak strašně markantní, už to bylo vlastně normální, nikdo mi jako nikdy neřekl myslím že mám velký nos nebo tak, ale ten pocit v tobě jako zůstane jo od toho dětství vlastně. A pak už si toho člověka jako začíná všítat. Teď když má člověk na sobě nevím.. naroste mu přes noc pupínek a strašně to na sobě vidí a ostatní lidi to vůbec nevidí že on toho na obličejí má, ale ty celý den prostě si jako zakrýváš ten obličej nebo takhle protože ty sama to vidíš, ale ostatní to třeba nevnímaj. A já už jsem to takhle začala jako strašně vnímat a v tu chvíli jsem si jako uvědomovala, uvědomila, že je asi možnost to jako změnit nějakým způsobem, hlavně když vím že lidi z mého okolí co třeba podstoupili a říkali že to je úplně normální, nebrali to nic jakože něco strašného že na to že na tu operaci někdo půjde, ale brali to jako normální věc která může jakoby pomoci tím jak si člověk přijímá.

T: A takže vlastně jestli to chápu správně, tak úplně to prvotní bylo jakože, že se vlastně směli, že máš velký nos tak jako kdy přišel ten moment, že je to něco špatného? Že předtím si to nějak tolik nevnímala, že by...

R: Já jsem to právě nevnímala vůbec, to jsem byla malá. Člověk jako nevnímá úplně jak vypadá když je mu kolem 9, 10 let, ale potom právě kolem těch 11 když se to tělo jako vyvíjí, tak prostě se to jako začalo projevat že prostě mi ten nos začal růst a bylo to jako vidět markantně, jako jinak, protože jsem asi vypadala i jinak oproti ostatním dětem prostě, byla jsem za to docela dost šikanovaná. Pak mi i říkali nejdřív jde do místnosti nos pak hrozně dlouho nic a pak jde až Karolína (všímám si, jak je to pro ni hodně citlivé, ale dokáže o tom se mnou mluvit a působí jako že je pro ni důležité se o těchto věcech bavit) a navíc to prostě zanechá v člověku strašný jako trauma z dětství. A nebylo to jenom z dětství bylo to pak i na konzervatoři...bylo to něco co mě jako strašně jako mrzelo, protože to bylo i od mejch kamarádů nebo spolužáků, co si jako, co... co máš, jako jsem myslela že v nich budu mít nějakou oporu, ale vlastně mě takhle jakoby spíš vypichovali to co je na mě špatně, a když jsem jim teda potom řekla v těch 15 že

jdu na operaci nosu, tak to bylo taky špatně. A já jsem měla pocit že se jako nikdy nikomu nezavděčím, a pak jsem vlastně přišla na to že se nechci nikomu zavděčit

T: A proč jim to přišlo špatně?

R: No, to je právě to je ta věc, já jsem nechápala!

T: Ti to nějak nevysvětlili jako?

R: Ne, oni prostě, podle mě je všechno co asi v pubertě člověk udělá je špatně pro ostatní, nebo nevím. Ale to co jsem udělala já bylo asi taky špatně, že jsem prostě se nechala tolik ovlivňovat okolními věcmi, ale já fakt jsem prostě... člověk se cítí špatně když prostě někdo furt vypichuje něco za co se člověk třeba stydí. Já už jsem se pak za to, jako reálně jsem se za sebe jako styděla jak jsem vypadala, pak jsem se samozřejmě začala i cejtit špatně, prostě člověk nemá žádný sebevědomí...

T: A ty si vnímala ten svůj nos jak? Jako souhlasila si s ostatními nebo ne?

R: Jo, já jsem to sama i věděla o sobě, že samozřejmě nejdřív si to člověk jako moc neuvědomuje, ale pak jsem prostě věděla že mám velkej nos.

T: A řešila si to doma třeba s někým?

R: Jo, řešila jsem to. Tak moje mamča vždycky byla jakože prostě, nejsi spokojená? tak se to dá vždycky změnit. Prostě jsme v jednadvacátém století a já tě budu podporovat. Jestli chceš jet na měsíc, tak pojeděš na měsíc jo, jestli si chceš změnit nos, tak pojď sednem si spolu najdem doktora a prostě jdeš na operaci nosu, prostě máma ve všem v tom byla vždycky stoprocentně jakoby pro, ale spíš v tom důvodu, abych já byla sama se sebou spokojená, abych já byla šťastná, ne abych jako do toho šla že mě do toho jako tlačila, to vůbec. Prostě ona chtěla abych byla šťastná, abych jako byla spokojená protože, sama věděla že se prostě necejtím. A pak přišla fáze když mi to bylo jako jedno, a tak jsem se s tím jako normálně ztotožnila a jako už mi to ani nepřipadalo. Jako já jsem si furt myslela že mám velkej nos, ale lidi okolo byli jako, máš normální nos prostě, nepřijde mi že máš velkej nos, jooo, máš trošku zahnutou špičku dolů ale prostě přijde mi to normální. Ale ty urážky jako, seš tukan, máš orlí nos, seš ježibaba... ty.. ty ve mně jako furt zůstaly. I když to ty samý lidi po pár letech přestali říkat, tak prostě to jako ve mně zůstalo, a...prostě cítila jsem se špatně no a chtěla jsem to změnit.

T: No..a podle čeho sis jakoby vybírala nějak to, jak to chceš změnit? Nebo prostě, jak by vlastně měl vypadat jinak oproti tomu, jak si ho měla? Podle čeho ses jako třeba řídila?

R: No, já jsem... nebo mám kolem sebe spoustu kamarádek, který prostě za mě vždycky měli úplně takovej ten ideální nosík (směje se) nebo ty co se mi strašně líbily, protože prostě co od té doby co jsem měla já problém se svýmnosem, jediný na co já koukám na člověku je na nos (směje se) koukám jenom na nos

T: A jenom, promiň, jak si říkala to ideální nosík, tak co, jako jak bys mi třeba popsala ideální nosík?

R: No (pořád se směje), ideální nosík je prostě takovej ten malinkej princeznovskej prostě, za mě tak nějak jsem si ho prostě jakoby já vysnila, prostě malej ideální takovej prostě co mají princezny v animáčkách, nebo jako ho mají nakreslený, nebo prostě ty celebrity... a to a to bylo za mě v tu dobu jakoby ten ideál, co já jsem chtěla. A prostě měla jsem pár kamarádek který prostě měli takovej malinkej nosánek a mě se to prostě hrozně líbilo, protože já jsem to nikdy neměla a chtěla jsem to tak jak to mají oni, ale oni byli jako neblázni prostě, vždyť každéj má jinej nos, každéj je jinej a tohle... a samozřejmě znám i lidi co mají větší nosy než já, ale mě to na nich nepřijde vůbec nic špatnýho! Nebo se prostě.. mě to přijde úplně normální, ale prostě mě ze mě bylo jako... jako špatně až prostě, nemohla jsem se pak ani vidět třeba na fotkách, nebo, no, hlavně na těch fotkách, protože na fotkách je to nejvíc vidět. Prostě jako nerada jsem se fotila, nerada jsem se natáčela, i ve škole když jsme se natáčeli jenom kombinaci, tak prostě já jsem nekoukala na to jak tancuju, ale koukala jsem na to jak tam vypadá můj nos!... třeba (jak kdyby jí to samotný přišlo jako že nechápe, proč to tak bylo)... Co bylo za otázku (smích)?

T: No, já jsem se tě ptala jako právě na ten ideální nos, a jak si pak došla k tomu, na jakěj jako ten nos ho chceš teda změnit?

R: Jo takhle (moc asi nechápe, na co se ptám).

T: Že když si šla na tu operaci, tak jak si... podle čeho ses řídila?

R: Já jsem se nejdřív, nejdřív jsem si říkala že vždycky jsem věděla že to nebude vypadat tak přesně jak já bych ho chtěla. Já jsem vždycky chtěla mít právě ten, jak jsem říkala, ten princeznovskej, budeme tomu říkat princeznovskej nosík (směje se), ten princeznovskej nos a věděla jsem že z toho máho klofana, co jsem měla, to rozhodně nepůjde. A říkala jsem, že já bych byla spokojená kdyby ten můj nos klidně zůstal takovej jako je, velikostně, ale mě neuvěřitelně vadila... já jsem měla jakoby takovej (ukazuje to přímo na nose) jakoby dolů takovej fakt jako orlí nos, jakoby takovej klofan dolů, takže mě by prostě... já bych byla jako spokojená jenom kdybych měla tu špičku rovnou a nebyl tak zahnutěj dolů. A co vlastně,

nechtěla jsem ho mít tak jako zahnutej prostě i když, i kdyby to bylo třeba, když jsem stála před zrcadlem, tak já jsem se koukala kdybych si ho prostě takhle trošičku jako jenom popostrčila (zase ukazuje) jak by to vypadalo a říkala jsem si že by to prostě vypadalo mnohem líp a cítila bych se líp, i když je to prostě milimetr.

T: A proč si myslíš, že to tak je, nebo že ti to vadilo, i když to byl jak říkáš takovej kousek?

R: Bylo to něco co já jsem na sobě jako nesnášela. Bylo to něco, čeho jsem se jako vlastně chtěla zbavit, ale zároveň jsem se bála jako se toho zbavit (povzdechnutí), protože jsem ten nos měla 21 let. Nevím no, hrozně prostě já jsem furt, furt jsem měla jakoby problém s tímnosem a už mi bylo pak jako jedno jak se změní, hlavně aby se změnil. Já už jsem z toho byla taková fakt tak špatná, že jsem ani nechtěla...jako nemůžu říct vycházet z domu, ale prostě, měla jsem... měla jsem z toho jakoby...nechci říct slovo deprese, to nechci říct, ale prostě nějaký, nějaký jako úzkosti z toho mohli jakoby až navázat. Že jakoby člověk nechce ani chodit ven, protože se prostě necítí dobře. To byly samozřejmě takový ty jako extrémní extrémní.

T: No a takže sis to nakonec..to, jakoby jak rozhodla, že to změníš? Si říkala, že by ti stačilo, kdyby to bylo jenom trošku zvednutý nahoru, tak jak to vlastně pak jako dopadlo? (protože vidím, že ten nos má hodně jiný a nemá jen trochu zvednutou špičku – známe se totiž ještě z doby před operací)

R: Dopadlo to tak, že sme teda našli tohohle pana doktora, kterej..takhle, mamka našla právě fotku holky která měla podobnej nos jako já taky takovej velkej zahnutej dolu, a pak tam byla fotka po její operaci a měla prostě takovej malinkej, malej, o dost menší nos, právě takovej ten malej princeznovskej, a mamka prostě hele podívej se, ukázala mi to... podívej se, ta holka má podobnej nos jako ty a podívej se co jí ta operace prostě jak teď vypadá a já jsem říkala ty jo, jak to vlastně takhle vůbec ten doktor jako může udělat? Tak jsem si teda říkala, tak jako zkusím tam napsat, protože první je samozřejmě, jako první krok je konzultace, no tak proč tam jako nezkusit napsat a hodně recenzí jsem četla, že k tomu doktorovi se nedostane skoro nikdo, že je strašně vytíženěj a že třeba půl roku neodpoví ani na email, ale já jsem někde našla jeho email, tam jsem napsala a ona mi odpověděla hrozně brzo asi jakoby druhej den! No a jelikož jsem četla recenze, kde říkali, že mu ani půl roku neodpověděli na email, tak jsem asi našla nějaký privátní mail, který měl zůstat skryt ale jsem za to ráda (směje se). No a vlastně asi za 2 měsíce po tomhle emailu už jsem šla na konzultaci a pan doktor mi vlastně řek... já jsem tam šla teda s brutální rýmou, ale se strašnou (směje se), no takže samozřejmě když máš rýmu tak máš prostě ten nos oteklej a je takovej tvrdej. No a on po mně chtěl ať mu pošlu fotky jak bych

třeba viděla aby ten nos vypadal ze strany, tak jsem si našla na internetu prostě jak by se mi to líbilo a tak, a on se na to podíval podíval, zkontroloval mě, všechno mi tam promačkal no a říkal že ten nos by šel zmenšit, ale rozhodně ne tak jak já bych chtěla.

T: A to byl teda ten princeznovskej ideální, co si mu ukazovala?

R: Jojojo, byl to ten za mě princeznovský ideální nos a on mi prostě řekl že to nejde že jako co já si představuju, tak to určitě nebude a zeptal se mě jestli teda i jako bych do toho šla i kdyby to nebylo přesně to co jsem chtěla. Že jako mi ho srovná, zmenší ho, ale že to rozhodně nepůjde tak jak já bych si představovala. Takže jsem... on mi říkal, že ať se mu ozvu za měsíc s tím, že bych šla kdyžtak na další konzultaci, kde už třeba probereme ten termín a další. A já jsem potom teda přemýšlela, že když to nebude jako podle mých představ... a pak jsem řekla že do toho půjdu, protože mě se i líbila jakoby ta jeho práce a vlastně to co on mi o tom řekl, že bych tam jako mohla jít, že by mi to mohl udělat takhle a takhle, tak to najednou nebyl ten 1 milimetr kterej já jsem řekla že by mi jako, že by se mi líbil nebo by mi to stačilo. Ale bylo to najednou že by ten nos byl i menší a že by prostě to vypadalo jinak a já jsem začala bejt jako úplně natěšená že bych prostě konečně jako by se nemusela stydět za svůj nos a konečně bych mohla, jako mohla bych se sama sobě třeba začít líbit a byla jsem rozhodnutá že do toho půjdu. Věděla to teda v tu chvíli jenom moje mamča a můj nejlepší kamarád a oba dva byli jako všema deseti pro. Oni mě vždycky podporovali, a že je to moje rozhodnutí je že prostě když já se pak budu cejtít líp... a i když ta operace byla jakoby dražší tak tohle že i pak samozřejmě i rodině jsem to řekla, rodina řekla že to nepotřebuju ale že mě podpoří a všichni byli strašně jako podporující, a myslím si že kdybych neměla kolem sebe ty lidi co by mě podporovali... tak bych do toho asi nešla, protože já potřebuju tu podporu těch lidí a šla jsem do toho... no asi půl roku na to jsem šla na tu operaci... Jo a ještě bylo hrozně vtipný, mý kamarádi mi udělali den před operací rozlučku s nosem (usmívá se), tajnou rozlučku s nosem... což bylo jakoby strašně krásný, jako nejdřív jsem se sešla jenom s kamarádem a prostě šli jsme se projít do parku, přišli jsme do parku a tam byli kamarádi s dekou, a s vínem a zpívali nesnáším loučení jakože s mým nosem a takhle... a to je strašně hezký, protože bylo vidět že oni mě jako podporujou a že pak jsme pak si tam pobřečeli, že už nikdy neuvidí můj nos a že tohle a že ale že všichni se jako strašně těšili, protože věděli že já s tím mám problém a že věděli že mi to pomůže ...protože jsem měla... nebo mám a měla jsem velký psychický problémy.. který jsem jako řešila a řeším s terapeutem, takže mě v tom jako hrozně podporovali a pak bylo vtipný... když jsem měla, když jsem měla třeba 5 minut předtím než jsem šla na sál, oni mě samozřejmě strašně zdregovali předtím než jsem šla na ten sál. Daj vám prášky na uklidnění a kanylu a tohle, a přišel tam

doktor a řekl mi, sednul si ke mně a že ještě jednou si se mnou chce jako probrat jak chci aby vypadal ten můj nos, abych byla spokojená. A já jsem mu řekla že chci co nejmenší princeznovský nos přesně tohleto, tahleta věta, to jsem mu řekla, a on řekl jo dobře co nejmenší princeznovský nos. A pak jsem se probudila, měla jsem takovou malou sádru na nose a fakt jsem tomu nemohla ani uvěřit a první noc, když jsem přijela domů se sádrou tak jsem ležela v posteli a jako strašně blbě se mi dýchalo protože prostě jsou tam všude ty prostě to bylo ucpaný tamponádou a člověk má to nateklý jako já jsem se hrozně rozbřečela no... protože šla jsem za mámou říkam, co jsem to udělala prostě mámo, já jsem na tu operaci neměla jít prostě měla jsem jako zase úzkosti z toho, že proč jsem to udělala vlastně... člověk se má milovat takovej Jakej je a ne že si k tomu, jako ne že si udělám tady operaci a dneska se budu milovat a tak, ale pak jsem si začala uvědomovat že když člověk prostě se chce mít rád tak... a jde mu jako nějak jako jde to nějak jako zlepšit nebo nějak jde jakoby poposunout... nebo jak bych to řekla... když je člověk tlustší a řekne si, jo takhle to nejde prostě si prostě, chci mít lepší postavu. Tak přestane třeba tolik jíst, začne cvičit, ale já tím že začnu cvičit nos tak se mi nezmenší (smích). Takže to byla vlastně jakoby jediná šance jak vlastně pomoci, když to řeknu blbě. Jo tak jsem si vlastně pomohla tou operací no, aby se zmenšil a největší šok bylo teda když mi sundali tu sádru, tak já jsem se nepoznala v zrcátku! Protože já jsem netušila, že to bude takhle velká změna...já... protože mě bylo řečeno že to nejde, ale vlastně pak jsme zjistili že to asi bylo řečeno kvůli tomu, že jsem tam přišla s tou rýmou, protože sme vlastně s mámou věděli, že když tam nepůjdu na tu konzultaci první, tak asi další jakoby termín nemusím dostat, nebo můžu ho dostat až za strašně dlouho. A já jsem k tomu doktorovi jako byla rozhodnutá že k němu chci a že k němu jdu, takže jsem tam šla i přesto že jsem měla tu rýmu a to, tak to byla asi jako důvod proč mi ze začátku pan doktor řekl že je to asi nepůjde, protože ten nos byl oteklej

T: A takže teď je to teda ten ideál, co si chtěla? Co sis přála?

R: Je, nakonec je to to, co já jsem vždycky chtěla. Teď jakoby je to třičtvrtě roku po operaci a furt tomu nedokážu jako uvěřit, a hlavně já jsem nečekala že mě to tak strašně změní! Jakože je to pár centimetrů, už to není ten 1 milimetr co jsem říkala na začátku, a jak to jakoby změní jako člověka... jakoby já jsem furt stejná, jako já se cejtím furt stejně, cejtím se jakoby samozřejmě se cejtím líp, ale jakoby ta trať je jakoby strašně velká... ale můžu říct, že jsem jako překročila jednu jakoby ze svejch největších překážek. A nečekala jsem to že to bude jakoby takový. Nečekala že mě nebudou poznávat lidi! To bylo asi jako nejvíc vtipný, že mě jako nepoznali lidi co mě třeba na škole učili 8 let a nepoznali mě 01-09 (směje se) to byla jako

vtipný. A jsou třeba i lidi, co si toho doteď nevšimli, což já teda osobně nechápu, a pak jsou lidi co to jako nějak neřeší a berou to jako normální věc, za což sem jako asi nejradši.

Já jsem ráda že jsem to neudělala v těch 15. Protože jsem si asi potřebovala projít tou, tím jako vývojem té dospělosti, abych si to uvědomila jakoby že to opravdu chci kvůli sobě a že mě okolní jako lidi, že je mi jedno co si o mně budou myslet po té operaci. Jsem asi jako... jsem ráda že jsem nešla v těch 15, jsem ráda že jsem si to ještě jako by prostě ušla asi takovou tu cestu k tomu uvědomění, proč vlastně tam chci, na to co to všechno bude obsah jakoby obsahovat ta operace, a tak no...

T: Jasně no... No, a když se teda vrátíme ještě k tomu, budu teda používat zase ten ideální princeznovskej nosík...tak bereš to obecně jako ideál, jak by měl vypadat nos?

R: Určitě ne. Každýmu se líbí úplně něco jinýho, a já mám lidi který úplně milovali můj velkej nos, protože se jim strašně líbil, měli lidi, byli lidi co se mi za něj smáli a jsou lidi kterým se můj nos nebude líbit protože je moc malej. Mě se to třeba hrozně líbí, mně se vždycky líbily malý nosy a budou se mi líbit vždycky. Líbí se mi teda jenom na holkách, na chlapech mám třeba ráda velkej nos.

T: A máš k tomu nějaký důvod? Nebo prostě, jak to vzniklo, že víš, že je ti to líbí takhle ty malý princeznovský nosy.

R: Hmm...to musím přemýšlet jak se mi to jako vytvořilo... no vytvořilo se mi to z toho že já jsem chtěla všechno jen ne to co mám já.

T: Jasně jasně. No a jinak si myslíš že jako je nějaký obecní ideál nebo i třeba obecně jenom když jako teď půjdeme úplně od toho nosu, tak jestli si myslíš že je nějaký ideál krásy, jak by třeba mělo vypadat ženský tělo?

R: Rozhodně jsou lidi na světě který si myslí že ideál krásy je, a já si stojím za tím názorem že ideál krásy určitě není, a každej je vlastně krásnej sám o sobě... ale to jsem, k tomu člověk jako musí dojít. A každej má asi svůj vlastní ideál protože, jak říkám každému se líbí něco jinýho, každej chce něco jinýho, někomu se líbí když je někdo malej, někomu se líbí když je někdo vysokej...a já jako neberu jako ideál krásy jako takovej, že prostě když se mi někdo líbí tak se mi někdo líbí. Já jsem prostě měla problém s tím abych já se sama sobě líbila, abych já sama sebe přijala... a s tím jsem měla prostě velkej problém. A teďkon po té operaci jakoby jde to si najít tu cestu k tomu mít se rád a... přemýšlím jak jsem přišla na ty princezny?... asi protože to člověk všude vidí ty pohádky, barbína má taky malej nos... a vždycky se mi to líbilo. Nedokážu

řict vlastně ani proč se mi to líbilo... to je dobrá otázka, na to ani nemůžu vlastně odpovědět protože sama nevím (vrtá jí to hlavou).

T: Ale tak podle mě sis teď sama celkem odpověděla s těma pohádkama třeba.

R: Asi že to člověk takhle vidí no..že má člověk pak pocit, že je to ten ideál no..

T: No a myslíš si, jakože i obecně, jako ostatní nemaj žádněj jako ideál, že by byl ve společnosti nějakěj obecněj? Jak by mělo právě třeba vypadat ideální ženský tělo?

R: Tak samozřejmě to je, ale myslím si že už se to trochu jako lepší, protože za mě by to bejt jako nemělo.. zrovna v týhle době kdy prostě mají lidi s tím jako velkej problém a je to jako velký téma. Ale rozhodně ideály krásy jsou, když se podíváme prostě na internet tak tam prostě vidíme Kardashianky s malýma nosama velkýma prsama velkejma zadkama, s žádným břichem... prostě a vidíme modelky jak vypadaj, že maj svoje foxy eyes, který jsou teďkon moderní a že prostě nějaký ten ideál je vždycky nastaveněj. Ale líbí se mi, že ta společnost ve který žijeme to teďkon trochu jako bortí a ty ideály krásy už jako nejsou nastavený jako to bylo dřív. Nejsou nastavený jako... jakože přesně vidíme nějakýho určitýho člověka, nějakou určitou osobu a řekneme si, ano přesně takhle bych měl vypadat, tohlencto je ten ideál... a jako furt to tak je, ale jsem ráda že se to mění a že už to tak prostě jako není to, ani nemám pocit že... mým okolí už to tak aspoň není, že prostě se ty lidi začínají brát jako... jak to řekneš že seš, že nechceš být jako ty ostatní?...ted' si nemůžu vybavit to slovo...

T: Jako že chceš být individuální nějak?

R: No....jako že...že se něměříš s těma

T: Jo neporovnávaš?

R: Jo (směje se), to je to slovo...jsem na to nemohla přijít vůbec, neporovnávaš se no..

T: Jasný no... promiň že se k tomu zas vracim, ale vrtá mi pořád hlavou, že jak si říkala, že si ti za tvůj nos smáli když si byla malá. Tak jak si to jako vysvětluješ? Že jako se ti smáli, že máš velkej nos?

R: No...protože sem ho velkej měla (smích)

T: No jasně, ale jakože proč by se ti za to měli smát? Chápeš?

R: Já nevím no... myslím že právě, já si myslím že prostě zrovna v tom období kdy jsem to zažívala, právě já nevím od 9 třeba do těch 14, kdy to bylo asi nejvíc, takže když jsem jako

nejvíc jsem dostávala jakoby, byla jsem když to řeknu... šikanovaná, samozřejmě ne od všech samozřejmě ne furt, ale vždycky byly nějaký narážky, tak je to prostě v tu dobu, kdy ty děti se posmívají někomu kdo vypadá jinak než ostatní. Když má někdo brejle, tak se mu smějou za to že má brejle, když někdo nosí červený tenisky a je to kluk, ale všichni ostatní kluci mají modrý tenisky, tak se mu budou smát za to že má červený jo... a je to prostě něco co je, co bylo asi pro ty děti neobvyklý. Protože děti jako většinou vidíme dítě a je to malinký dítě a má třeba malej nos a má prostě nevím... a já jsem byla prostě jako asi tímhle jsem byla odlišná, a ty děti se za to prostě smály. Protože když se podíváme třeba na ty princezny... sněhurka jak vypadala ta čarodějnice?... která prostě dala sněhurce to jabko... s obrovským frňákem a s jabkem v ruce, a pak se podíváme jak vypadala Sněhurka... velký voči, malinkatej nosánek. Jak vypadala další jako zlá postavička?.. velkej nos. Prostě když se podíváme třeba na tohle tak třeba ve všech pohádkách jsou udělaný ty zlý právě tím že mají třeba velkej nos... je to nějaká jako ukázka, že někdo jako ošklivej? Možná? A asi si to, ani si to neuvědomujeme, ale můžeme to v tý hlavě mít zakódovaný právě proto, že na to v tom dětství koukáme a vůbec nám to nepřijde... ale vlastně máme to nakoukaný a v tý hlavě to tam prostě máme někde zakódovaný...

T: Hmm (přikivuju). Díky moc za tvůj pohled....Takže abychom už uzavřely nějak ten ideál, tak ty teda nemáš přesnej ideál, že kdybys měla popsat ideální ženský tělo, jak vypadá?

R: Ne, nemám.

T: Okej, tak když se teď ještě jenom vrátíme k tomu zákroku...ty už si to nějak naznačovala, že se teď cítíš líp, ale jak se teda teď cítíš ve svém těle po tom zákroku?

R: Myslela jsem si, že to nebude tak strašná změna na to, abych řekla, jo prostě změnil mi to celý život. Samozřejmě že nezměnilo, ale cítím se o dost líp. Já nevím ani čím to je, jak je to prostě možný že ti jako takováhle blbost, když to řeknu blbě, může tolik pomoci k tomu se mít rád. Nebo, není to tak, já jsem sebevědomí nikdy neměla a nikdy ho mít nebudu, nebo si to aspoň myslím... i když to možná na první pohled tak nevypadá, protože jsem dost extrovertní a taková jako všude. Ale myslím si že mi to pomohlo, že to udělalo ten krok. Že mi to začíná pomalu vyšlapávat tu cestičku... nebo že to udělalo prvních pár kroků k tomu na té cestě k tý sebelásce... nebo k tomu sebezpečí. Jako že mi to začalo, a že prostě sice je to běh na dlouhou trať, ale tímhle tím to vlastně odstartovalo a jako pomohlo mi to k tomu prostě to začít se mít rád.

T: Chápu...tak to by asi za mě bylo takhle všechno...Strašně moc děkuju, že sis našla čas a že si takhle sdílela svoje zkušenosti a zážitky, moc mi to pomohlo!

R: Jasně, úplně v pohodě...jsem ráda, že jsem ti takhle mohla pomoci a je to fakt zajímavý téma, co sis vybrala.

Následně jsme se ještě trochu o tématu bavily mimo záznam.